

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐπὶ ἑννεήντη τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσκι
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φάμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὕρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γὰρ καθὲν χρόνον — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοσίου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμίου» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τίλη.

Τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου δεκάτη,
πατινάδα σκυλιού ὑπὸ Παλάτι.

Πούντος τετρακόσκι κι' ἐνενήντι' ἀκόμα,
γιὰ παρακρατήσεις λείπει καθὲν στόμα.

**Κι' ἕνας σκύλος πατριώτης
κάνει σερανάδα πρώτης.**

(Γιὰ τὸ Παλάτι ξεκινᾷ κι' ὁ Γκιουὺλ τοῦ Φασουλή
καὶ πρὸς τὸν Μῶσφ τοῦ Βασιλεῖρα λυπητὰ μιλίει.)

Ἄ.

Γκι.— Ἦλθαν τ' ἀφεντικά μου ἑστὸ παρακμῖνον φύλλον
νὰ κάνουν πατινάδες ἑστὸν πρῶτον μας ἀφέντη,
μὰ ἔξισαν νὰ πάρουν κι' ἐμὲ τὸν δόλιον σκύλον
νὰ ξεκασάνω κἄπως μ' ἐκείνον τὸν γλέντι.

Μὰ σήμερον μόνος ξεκίνησα κι' ἐγὼ
ἂν καὶ μ' αὐτὸ τὸ κρῖον ζυλιᾶω καὶ ριγῶ,
κι' ἦλθα νὰ τραγουδήσω τὸ τακτικὸν τροπάρει
χωρὶς τ' ἀφεντικά μου νὰ πάρουν χαμπάρι.

Σκυφτός καὶ ζαρωμένος κι' ὁ Γκιουὺλ τοῦ Φασουλή
γαθὸ γαθὸ εἰς τὸ Παλάτι φωνάζει κι' ὀμίνα...
κι' ὁ Κάλιν ἂν εἶχε καμμιὰ φορὰ σκυλὶ
δὲν θῆτραμε ποτὶ του κι' ἐκείνον σάν κι' ἐμένα.

Ἦ Μῶσφ χαριτωμένε, σκυλὶ Βασιλικὸ,
ποῦ τρέφεις μὲς ἑστὸ Παλάτι,
ἔδρα νὰ ἔδῃς κι' ἐμένα τὸν Γκιουὺλ τὸν νηστικὸν,
τὸν σκύλον τὸν σακάτη.

Τὸ τέλος τὸ μοιραῖον κι' ἐμένα περιμένει,
'στὰς φλίβας μου δὲν ἔχω μὴτ' αἵματος ρανίδα,
μοῦ λένε τὸνομά μου τὸ ρόδον πὺς σημαίνει,
πλὴν μάθε πὺς δὲν εἶμαι μὴδὲ παληροτσουκνίδα.

Χαρὰ ἑστὴν γενεὰ σου, χαρὰ ἑστὸ ριζικὸ σου !...
ἰσίνα σὲ ποτίζουν μ' ἐλόγρυσον ποτήρια,
ἔλο καὶ ταξιδιεύεις μὲ τὸν ἀφεντικὸν σου
καὶ βλίπεις γάμορον Τεσάρων καὶ τόσων πανηγύριον.

Ἄπ' ἔλους ἀγαπήσεις, ἀπ' ἔλους ἐκτιμήσεις,
σκαπάζεις μὲ γούνας, σὲ πούπουλα κοιμάσαι,
καὶ τρέφεται μὲ κότεας, μὲ φάσεις καὶ καπόνια,
χωρὶς νὰ σὲ σκοτίζουν τῶν δανειστῶν κουπόνια.

Γιὰ κόκκαλα δὲν τρέχεις ἑστὸς δρόμος — τί χαρὰ σου ! —
σοῦζα μπροστά σου στέκουσιν εἶ, τι κι' ἀνζητήση,
καὶ σὺ μαζὶ τῶν παιζέων κουνώντας τὴν ὑδρὰ σου,
χωρὶς ν' ἀναστενάξῃς γιὰ τὰς παρακρατήσεις.

Τροφὰς ἡμέραν νύκτα ἑστὸν Αὐλικὸν τὰ χάδια,
ἢ γλῶσσα τῶν γιὰ σίνα βουτηγίται μὲς ἑστὸ μίλι,
τὰ μαγειριά ποτὶ σου δὲν τὰ κутτάεις ἔδρα
κι' ἂν ἀνεθῆ τὸ φράγκα πεντάρει δὲν σὲ μίλι.

Ἄπάνω οἱ σοφάδες οἱ βλέπω νὰ μασοῦν
κι' ἀντίως νὰ ριμδαζοῦν...
ὄλο καὶ χασμουριέσαι, ποτὶ σοῦ δὲν λυσασθῆ,
καὶ φημωτρο δὲν βάζει.

Ποζάτος μπαينوθαίνεις εἰς δώματα Βασιλικά
κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν πέρασθῃ θὰ βροῦν νὰ σὲ ταῖσουν,
κι' οὔτε πληρόνεις φόρους καὶ τίλη διαπύλια,
ποῦ λίνε τῶρα τῶρα πῶς θὰ τὰ καταργήσουν.

Βλέπεις τῶν ἄλλων σκύλων τῆς δυστυχίας κοιλιὰς
καὶ πῶς πολὺ ξεπλόνεις τὰ τίσσερα ποδάρια,
καὶ τόσαις ἔχουν πάντα μίς ἴσθην Αὐλὴ δουλειαίς,
ποῦ μήτε τὰ σκυλιὰ των δὲν βάζουν ἴσθην ἀγγάρια.

Μὲ κινικὰ βρεσιόζα ποτὶ δὲν οἱ λυποῦν
καὶ γὰρ τὸ γαῦσιμά σου ποτὶ δὲν οἱ κτυπᾶνε,
κι' ἀπόγε ἀπόγε θ' ἀκούσθῃ μονάχα νὰ σοῦ 'ποῦν
σάν τύχη ἴσθ' οὐκυντὴ τῆς Ἀλεπτοῦ νὰ πᾶνε.

Κι' ἂν παραφθῆς μὲ μέρια κι' εὐκοιλίας γενῆς
καὶ μαγαρίσθῃς κάπου,
γι' αὐτὸ τὸ ρεζιλικὶ δὲν ἐθαζέει γρῦ κανεὶς
καὶ δὲν σοῦ λέγει ἐντραπούς.

Ἄχ! πῶς καλοπέρανε κι' οἱ σκύλοι ἴσθ' ἀ Παλάτιν
καὶ πῶς γι' αὐτοὺς ζηλεύουν σκύλα τσερλοῦ τσερλοῦ...
γιὰ κῦττα, Μάψ, τριγύρω... σὲ τρώνε μὲ τὰ μέτρα
ἢ σκύλας ἢ βαρβάταις τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ.

Καὶ σὺ σάν σκύλος πρώτης τῆς ἔχεις ὄλαις σκαθάρας
αὐταῖς τῆς ἔργολάβιας,
κι' ἔταν δὲν σοῦ γουστάρη καμμία ἔργολάβα
τῆς λῆς μὲ ποῦλα ἀτράβα.

Μὰ ρώτησθῃς κι' ἴμένα τὸν Γχιεὺλ τὸν κοκκαλιάρη,
ὅπου τάφιντικὸ μου μὲ μπουκ' ἂν τοῦ γυρέψω
ἐκίνοιο μὲ χερταίνει μὲ ὄνατὸ στηλιάρη
κι' ἀλύπητα μ' ἀφίνει οἱ μὲ γωνιὰ νὰ ρίψω.

Κι' ἔταν ἡ κάθε σκύλα μὲ βλέπει ἄχαμνὸ
καὶ σκίλεθρο γυμνὸ,
τῆ ράχη τῆς γυρίζει μὲ πσο καὶ μὲ νάζει
κι' ἀμίως αὐτὸ τοῦ ὀρέμου φερόσκυλος φωνάζει.

Ἄλλ ὅμως κι' ἂν ἡ σκύλα τῆ ράχη δὲν μὲ στρίφει
ἐγὼ γιὰ κόρτε σκύλας δὲν ἔχω ὄλοιο κίφει,
κι' ἀπ' τῆς συγκαὶ λιγούρας καὶ τῆς ἀνατριχίλιας
δὲν μοῦμαινα κουράζω νὰ κινήθω τῆς σκύλας.

B

Μὲ τῆς στεργῆς μου τῆς φωνῆς τὴν συτηρῆ βραγαδά
ἴλα νὰ κάνω καὶ γιὰ σὲ μὲ σκυλοπατινάδα,
κι' ἔβγα λιγάκι νὰ μὲ ἔξῃ προτοῦ νὰ τὰ ταῖτω
χωρὶς κουδῶνι ἴσθ' λαίμο, χωρὶς καμμία χάντρα...
καλὰ τὸ λὲν πῶς τίποτα δὲν οἰσυραρεῖ τόσο
παρ' ἄνθρωπος ἀπὸ γένεια καὶ σκύλος ἀπὸ μάτρα.

Ἐχθὲς προχθὲς ὁ Φασουλῆς γιὰ κάρβουνα καὶ λάδι
ἐρέμβαζε πολὺ,
κι' ἐγὼ γλυκὰ ξεράγλεινα τὰ ὄρῃ τοῦ τὰ ξεράδα
σάν πονηρὸ σκυλὶ.

Ὅμως αὐτὸς, ποῦ δύσκολα ἴσθ' ὄνημά μου μπαίνει,
ἴκανε τὰ γλειψίματα πῶς δὲν καταλαβαίνει,
ὡς ὅτου πᾶ τὸ φῶναξ μὲ τόνο θλιβερό:
ἔθυμάσαι, κύρ ἀφίντη μου, ἐκίνοιο τὸν καιρὸ,
ποῦ μούραις δὲν ἐβλίπαμε καθόλου ὀσβαραις
καὶ ὄνανε λευκάνικα ἴσθ' ὄσκυλων τῆς οὐραῖς ;

ἔθυμάσαι, μούπε, σκύλε μου καὶ θυμά μαύρης μοίρας,
τότε κι' ἀφίντης καὶ σκυλὶ ἐπάχαινε σάν γείρας,
μὲ τότε σάν καὶ σήμερα δὲν ἔγαμε Σωτήρας,
ἄλλ' οὗτ' ἐμὲ δὲν μ' ἔλεγαν ἱπποτὴν τοῦ Σωτήρος.

ἔ Ἀδύνατον νὰ προσκυνῆς Θεὸν καὶ Μαμμωνᾶ
καὶ κάθε κράτος, σκύλε μου, ἢ πρέπει νὰ πειθῆ
κι' ἴνα Σωτήρα νάχη,
ἢ πρέπει δίχως φωτεινὴ Σωτήρος ὀπτασίαν
μὲ περισσεύματα σωτὰ καὶ μὲ τροφήν πλουσίαν
νὰ τρέφῃ τὸ στομάχι.

ἔΚι' ἂν κλαίω κάποτε κι' ἐγὼ μὲ Γκραββαρίτη λῦρα
γιὰ τὸν ντουνατὸν τὸν ψεύτη,
μὰ δὲν ἔμορεῖς νὰ καλοτρώθῃς καὶ νάχη καὶ Σωτήρα
γιατὶ πολὺ σοῦ πείρει.

ἔ Ὁ γέννημα τρισάθλιον λεινιτῆς μητρός,
δὲν ἐπιτρέπει εὐκόλα τὸ Σύνταγμα νὰ τρώθῃ,
κι' ἔε λείφουν τὰ γλειψίματα καὶ τὰ πολλὰ σοῦ χάδι,
ὄλα τὰ νοῦθια, σκύλε μου, καὶ τὰ καταλαβαίνω,
μὰ τάπαντὰ μας σήμερα θὰ γίνουν παξιμαζία
καὶ μ' ἔμαθῃ τὸ Σύνταγμα εἰς ὄλα νὰ σπαίνω.

ἔ Δὲν βλέπεις τῶν ρητόρων μας τὰ τόσα ξεσοβρώματα,
καὶ δὲν ἀκούς κι' οἱ Πύργιοι πῶς σηκωθῆκαν τῶρα
καὶ γράφουν ἴσθ' ὄν Πρωθυπουργὸ πῶς ἔχουν γίνεῖ πτώματα
καὶ νὰ τοὺς στείλῃ γρήγορα καμμία νεκροφόρα ;

ἔ Δὲν ἔξερεις πῶς ἴσθ' ὄ Σαλώνα δὲν σφαζονται κριάρα
καὶ ἴσθ' ὄ Σωτήρα τὴν ποδιά πῶς λήθουν καλλιπάρια,
ὅτι κι' ἡ παρακράτησις, ποῦ λυσασθῆ τὰ πλῆθη,
ἦταν μὲ φουσα καὶ ἔσκασε, καπὸς καὶ οὐκίθη,
κι' ὁ Κρεσταντιτῆς ἴσθ' ὄ Βουλή σάν πρὶν δὲν θὰ πηγαίνῃ
κι' ἔμειναν ὄλοι κοῦκουλοὶ καὶ παρακρατημένοι ;

ἔ Δὲν ἔξερεις πῶς αἱ σχέσεις μας δὲν εἶναι ὄμακα
μαζὶ μὲ τὰ χασάπικα, βρεῖ σκύλε μου χαλέ ;
δὲν βλέπεις καὶ τὴν Φασουλῆ πῶς δὲν φορεῖ λαχούρια
κι' οὔτε ποδόγυρο μ' ἀπὸ σίδηρ καθε φρόκαλο
καὶ μόνον ἔταν ἔργατι Πανσιόντης καινούρις
ὄλιγο κρίαρὶ βλέπει, κι' αὐτὸ πετὰ καὶ κοκκαλο ;

«Και δὲν ἀκούς πῶς 'στους Ρωμηούς προλίθουν τόσο μάγοι
πῶς θίλωντας μὴ θίλωντας θὰ γίνουν φωτοράγιοι,
καὶ μάθε, σκύλε μου, καὶ εὐ νὰ τρῶς μονάχα χέρτο,
ἄλλοῦς, καυμένη, μόρτο.

«Καὶ δὲν κνττῆς πῶς ἔφαξε καὶ τὸν Σωτήρα βία
ἢ πείνα τοῦ συμβιβασμὸν νὰ κἀρη τὸν σωτήριον,
καὶ δὲν θυμάσαι, σκύλε μου, τὸν σκύλο τοῦ Τωβία,
ὅπου τὸν ὄρμον ἔδειχνε εἰς τὸν τυφλὸν τοῦ κύριον ;

«'Ἄλλ' ἔταν καὶ τὸν δύο μας τὰ μάτρη τὰ στραβά
ἢ πείνα τοῦ Ρωμαϊκοῦ στραβώση πρὸ πολὺ,
γὰ 'πίς μου ποῖος στραβουλμάκας τὸν ἄλλον θὰ τραβᾷ ;
ὁ σκύλος τὸν ἀφίνθη του, ἢ τούτος τὸ σκύλι ;»

Καὶ τότε τοῦπα θλιθερά : παραίτησε τὰ λόγια
ἢ κ' ἂν μὲ λυπᾶσαι δῶσε με τοῦλάχιστον 'στὸν μπόγια.
"Ἄς πάη κ' ἕνα μπόικο σκυλί γιὰ τὴν πατρίδα,
ἕς σπᾶση 'στὸ κεφάλι μου τὸ πρὸ χοντρὸ ματσούκι,
ἄλλοῦς ἀπὸ τὸ κρέας σου θὰ πάρω μὴ μείδια
καὶ θίλωντας μὴ θίλωντας θὰ πᾶς εἰς τὸν Παμπούκη.»

Κ' ἢ ἐκείνος μούπε : «κάθισε, παληόσκυλο, 'στὴν κόχη,
ὄν θὰ βκαταῶ νὰ σὲ 'δῶ 'στὸ μπόγια τὴν ἀπόχη.»
Καὶ τοῦ ξανάπα : «κύριε κ' ἀφίνθη Φασουλῆ,
δὲν βλέπεις τὴν κατάνητα σου, μὰ θίλεις καὶ σκυλί ;»

Γ

"Ἄλλα σκυλιὰ σὰν βλέπω ἐκεὶ ποῦ τριγυρίζω
'στὰ κόκαλα νὰ πέρτουν μὲ θράσος κνικὸς,
τὰ μάτρη μου γουρλώνω καὶ μόνος φυθρίζω
πῶς εἶναι ὀίχως ἄλλο σκυλιὰ Τρικουπιχόν.

Κατακαυμένη μάννα, γιατί δὲν ἦσουν στήρα ;
κλωτσιμαὶς μού δίουνε δλοῖ, μεγάλο καὶ μικροί...
ἕς ἦμουν ἕνας σκύλος τῆς στρουγγας τοῦ Σωτήρα,
ἕς ἦμουν κᾶν ὁ σκύλος τοῦ Βουλευτοῦ Μακρῆ.

Προχθὲς σὲ μίε μάντρα σκυλιὰ καλοθερμενία
καμπόσα κοκκαλάκη ξηρόγλιφαν κοινά,
μού δίνετε, τοῦς εἶπα, μού δίνετε κ' ἢ μείνα;
δὲν δίνομε, μού λίνε, εἰς ὅσον τσαμπουή.

"Ὡ μάννα παληόσκυλα καὶ ράτσα ψωραλία
ἢμου τοῦ ρουκαρά...
"Ὡ Μώψ, μεγάλο ἔχει ἀφίνθη Βασιλία
κ' ἢ γῶ κλαμαρά,
ποῦ τὰ χαρτιά γειμίζει μὲ στίχους κνικικοῦς
καὶ εὐ κμαρωμένους γιλῆς σὰν τοῦς ἀκούς.

"Ὡ Μώψ χαριτωμένε, γλυκοκοιμὸ καὶ γλίντα,
ἰσὺ καὶ τὸν Μυλλόρδο ἀπὸ κοντὰ θαυμάζεις
ἔταν 'στὸν κνρό σου ἀρχίξῃ τὴν κουβέντα
κ' ἢ ἄλη του τὴν σοφία τὴν ἱπδοκιμάζεις.

"Ἄς εἰξερα τί λείε τοῦ Μεγαλειοτάτου...
κατῆντησε Πυθίας μυστηριώδης τρίπους,
ἄλλὰ πολλοὶ μού λίνε μ' αὐτὰ τὰ μυστικά του
πῶς νέους Διογένης θὰ 'δοῦμε καὶ Μενίππου.

Μού λίνε γὰ κμπόσους πῶς σπῆει των θὰ γίνῃ
καθε παλρὸ πιδρα, κατῆντησε ἰσὺ
καὶ σπῆτο ὄν θὰ 'βρίσκουν τοῦ παλαῖ Διογένη
ν' ἀνάψουν τὸ φανάρι.

Μού λίνε πώς θά πάθουν νά λίν του Βασιλέα
φουρτούναις και ναυάγια,
και γιὰ τροφή 'στών δρόμων τάδεσποτα σκυλιά
θά ρίχνουν μόνον τάγια.

'Ω Μώψ βαρβάτε και ζηλεμένη,
εί σίνα κλαψαίς ποτέ δέν λίνε.

'Εσύ κοιμάσαι 'στήν κουκουπιέρα
κι' έγώ γαυγιζώ νύκτα και 'μέρα.

'Εσύ 'στ' 'Ανάκτορα κι' έγώ 'στών δρόμο,
ισού 'στ' άρώματα κι' έγώ 'στών φλόμο.

'Εσύ μ' άφίντη προνομιοιούχο
κι' έγώ—ψυχή μου! άφίντη-πούχω!

'Εσύ κυρίαρχος μά χορτασμένος,
κι' έγώ κυρίαρχος μά πεινασμένος.

Δ'.

'Ο τάλας Γκιούλ άπηύδισε νά σέ παρακαλή,
ώ κόσμημα και κάυχημα της Αύλικης παρίας,
μά μη του μύθου προσπάθεις νά μοιάσης τό σκυλί,
πώ' βάσταγε 'στό στόμα του ένα κομμάτι κρίας.

Και μόλις σ' 'εσαν ποταμό και δεύτερο κυττά
μή μία σταματά,
και παραιτεί τάληθινά και 'στό νερό σαλταρεί
τό ψεύτικο νά πάρη.

Ξίρω μικρά παράπονα του Γκιούλ πώς δέν άνίχεσαι,
πώς πάντα μέ περιφρονείς και δέν μέ καταδέχεσαι,
μά δού λεπτά παραιτήσεις την ζίστη την πολλή
της μαλακής σου κόρης,
και 'πές σάν τόν άφέντη σου 'στό λαϊκό σκυλί
πώς 'στή καρδιά σου τόχεις.

'Εβγα 'λιγάκι νά μέ 'δης, πριν φθάσουν κι' άλλοι σκύλοι
εί χρώματα ποικιλιοί,
και ρίξει, σέ παρακαλώ, κανένα ξεροκόμματο
σ' 'μένα τόν άόμματο.

Γιὰ πρόβαλε σιγά σιγά
νά 'δης φρικτό σκυλεκαυγά.
και πώς τό χόμα σκάβει
κάθε χαζό κοντάβι.

Δίν κάνω πάσο άπ' 'εδώ
άν τό μούτραίς σου δέν 'δω,
κι' άπό γαθ γαθ 'ό άντιλάη
Λαός, Παλάτι και Βουλή.

'Εβγα και κούνα την ούρά
νά κουνηθούν σκυλιών ούραις,
γαθ γαθ φωναζούν μία φορά,
γαυ γαυ φωναζούν δύο φορές.

Γαθ γαθ κι' ο Γκιούλ παραλαλεί,
δίν παύει τόν χαβά του,
και μένει ταπεινό σκυλί
κάθε σκυλιού βαρβάτου.

(Είπεν αυτά και τούρριξαν άπό 'ψηλά μιά φόλα,
κι' ο Γκιούλ ο θεσηστικός μέ δού χαψιαίς την τρώγει,
μά και μ' αυτήν ο φουκαράς δίν 'τίναξε τά κώλα
γιατ' είναι σκύλος πρόστυχος άπό τό σκυλολόγι).

(Κι' ο κύριός του Φασουλής τόν βλέπει και τά χάνει
κι' άπ' τής Πνυκός έφωναξεί τόν δοξασιμό λόγο
πώς τόν λιμάρη του τόν Γκιούλ κι' ή φόλα δέν τόν πιάνει
και τίτοιος σκύλος μπουροά ποτέ δέν έχει φόρο).

'Ημερολόγιον τρελλών 'Ερωτηθού και «Σκρίπ» κι' άλλων πολλών.

"Άλλος είς τό μονάκρηθ, έμπερς είς τό μαρτίκο,
πού κρηβί κρηβί μία του και θηλεκτό και μπάικο.
'Ρωμρός» και «Σκρίπ»... έκεί εκεί και ποιητά κοπάει
και τρήχομον έθώρομον του 'Αθανασίου.
Νάσο τό νακαήροκο... σί 'λιγας 'μείρας βγαίνει...
λεπτά πενήτα μοναχά... πώ! πώ! και τί θά γίνη.

Και καρπόσεις ποικιλίας, μ' άλλους λόγους άγγελίας.

Άιγο άπ' "Όλο, θηλεθέ καινούριο καιλανάρ,
Φιλαθελίας γίννημα δεκάνας του Νοτάρη,
κομψό, σπερτό, γελαστό, μέ δυνατά ποιήματα,
μ' έθώρολλο σπαρταριστό και γελιοταφωρίματα.
Πάρε το τό θετήρολλο νά εός περάσ' ή γρίνη...
μονάχη μιά φουροραχιά... έρείτος διο φτίνημα.

"Ο λ γ α, φάρμακον στομάχου του γνωστού Νικολάου,
τό κρητεινόνος της Σμύρνης οίσισηματιστού,
είν' έρείρεσις 'θική του κι' δια δύνανμ σου θίσει
και την πρίνοναν δοξάει του Πατρός και του Υιού.
Τό τμηόν 'Ακαλημιάς, τό συσταίνουο χημείο,
μία σάλα του μοσάχα είναι βόλοσμον γλυκού...
καίει κάθε δουπεφία... τρώς και πίνεις και 'μείεις
και χωνεύεις μ' δια τίλλα και τους λόγους της Βουλής.

Οίσινη μαποποιεία της Χαλκίδος άνωριμα
Γιάννη και Θωμά Χαλιούλα και κυρίον Σαρμαρής...
τό κομιά δέν έχει ταίρη, τό ποτά των έτα κι' ένα,
κι' έσομο μπόρος δέν τά πίνει κρύο κι' άνοστα θά εψ.
Τί κομιά!... "Όλύμπον χόρμα... μόλις τόνησους 'σά χείλη
μακρής της Εβδελος τό πανήγυρο σταυρόι,
πού σου βράζει τίποτο νίκταρ και τό νήριμα σου έσχάνει,
πίνεις χόρμα, πίνεις πνεύμα, κι' δια βόλοσμο τό κόνιας.